THE KIDS ARE ALL RIGHT

Hoe beleven kinderen van lesbische ouders hun gezinssamenstelling? Wat zijn de leuke kanten aan twee moeders en waar lopen de kinderen tegen aan? Hoe reageren zij op kritiek van leeftijdsgenootjes? "Soms zeg ik bij stomme reacties: Ik heb lekker twee keer zoveel ouders als jij."

TEKST **SARA COSTER** PORTRETTEN **JAN VAN BREDA**

Meer dan Gewenst (stichting voor homoseksueel ouderschap) organiseert regelmatig bijeenkomsten voor homoseksuelen met een kinderwens of ouder-kind activiteiten. Vrijdagavond 8 november is er een speeddate voor wensouders die co-ouderschap willen of donorvader willen zijn of een donor zoeken. Op zaterdag 23 november is er een informatiebijeenkomst voor wensouders.
WWW.MEERDANGEWENST.NL

“Mijn eerste woordje was papa”

ISAAC (12)
GROEIT MET ZIJN ZUS OP BIJ HUN TWEE MOEDERS

“Mijn vader woont in Brabant. We zijn wel bloedverwant, maar ik woon niet bij hem, dus noem ik hem geen ‘papa’, maar bij zijn voornaam. Ik zie hem ongeveer eenmaal per twee jaar, meer vind ik niet noodzakelijk. Soms bellen we wel eens. Toen ik met de basisschool op kamp was in Brabant kwam hij even langs, dat vond ik wel leuk, dan kon ik mijn klasgenoten mijn vader laten zien. Ik mis geen man in huis, hoewel ik wel graag een broer had gewild. Er zijn ook kinderen met lesbische ouders die hun vader niet kennen, dat vind ik wel gek. Ik ben wel blij dat ik mijn vader ken. Soms zeggen mijn moeders: ‘Die eigenschap heb je van je vader’. Ook al zien we hem weinig, is hij toch aanwezig. Een onbekende donor vind ik een slecht idee, als kind is het fijn om een beeld bij je vader te hebben. Ik zit nu op het gymnasium en als ik met vrienden afspreek, moet ik wel uitleggen dat mijn moeders gescheiden zijn en dat ze in twee huizen naast elkaar wonen, anders begrijpen ze het niet. Maar op de basisschool werd ik echt gek van steeds maar weer dezelfde vraag: ‘Hoe kan dat nou, twee moeders, dan kun je toch niet bestaan?’ Ik moest dat van mezelf dan heel precies uitleggen en dat duurde nogal lang. Ik legde dan uitgebreid uit dat mijn echte vader een zaadje heeft gedoneerd en dat mijn biologische moeder dat heeft ingebracht, zodat ze een kind kon krijgen. Ik wist al vroeg dat één vader en één moeder gebruikelijker was, maar zelf vond ik twee moeders heel gewoon. Er heeft nog nooit iemand gek op gereageerd, en ik maak me daar ook geen zorgen over. Als er wel iemand iets over zou zeggen, dan zou het me niet raken, ik zeg gewoon dat het voor mij normaal is. Ik ken veel kinderen die twee moeders hebben, maar we hebben het er nooit over met elkaar, want voor ons is het dus doodgewoon.” Isaacs tips voor homoseksuele stellen die kinderen willen: “Maak je geen zorgen of je kind gepest zal worden en wees altijd eerlijk over alles, geen verhaal ophangen en dan op hun zestiende zeggen dat het toch anders was.”

JORIS (16)
GROEIT SAMEN MET ZIJN BROER OP BIJ HUN TWEE MOEDERS

"Als ik boven ben en niet weet wie er beneden is, dan roep ik 'mama' en dan zie ik wel wie er reageert. Als ze er allebei zijn, noem ik ze bij hun voornaam. Ik dacht dat kinderen altijd voornamen gebruikten. Het is voor jou als kind normaal zoals het thuis is – en het is zoals het is. Toen ik een jaar of zes was, ging ik twijfelen: misschien is het hier in huis met die twee moeders wel anders dan bij anderen. En toen hebben mijn moeders het uitgelegd. Ik had altijd een vaag idee over kinderen krijgen: 'Als je genoeg van iemand houdt, dan krijg je vanzelf wel kinderen'. Ik maakte me dan zorgen, stel als ik nou iemand niet lief genoeg vind, krijgen we dan geen kinderen?' Mijn moeders vertelden later pas over het zaadje van mijn vader en dat dat via het ziekenhuis was gegaan. Ik ben op de lagere school heel veel gepest, ik werd buitengesloten en enorm getreiterd. Maar nooit ben ik gepest omdat ik twee moeders heb. Over pesten wordt niet nagedacht 'waar kan ik hem nu eens mee pesten'. En daarnaast zijn het je ouders, het gaat niet om jezelf. Sinds ik op de middelbare school zit, gaat het helemaal goed, echt *chill* en *awesome* en zo. Mijn vader woont ver weg, maar ik heb een erg goede band met hem. Ik zie hem zeker één keer per jaar en we skypen heel vaak. Mijn andere vader spreekt geen Nederlands, daarom voelt hij voor mij toch meer als een oom. Ik noem mijn vader geen papa, maar bij zijn voornaam. Ik ben erg blij dat ik niet van een anonieme donor ben, maar ja, als dat wel zo was, dan was dat weer gewoon geweest. Als anderen het over mijn vader en moeder hebben en ik dan zeg dat ik met mijn twee moeders woon, dan nemen ze meteen aan dat mijn vader en moeder gescheiden zijn en mijn moeder daarna pas uit de kast kwam. Er is maar één keer een jongen geweest die begreep: 'Oh, dus je hebt twee moeders'. Soms zeg ik bij stomme reacties: 'Ik heb lekker twee keer zoveel ouders als jij'."

"Ik ben blij dat ik niet van een anonieme donor ben, want ik vind mijn vader awesome*"*

"Mijn moeders willen niet bungeejumpen, dat ga ik dan later wel met een vriend doen"

THIJS (14)
WOONT MET ZIJN BROER BIJ ZIJN TWEE MOEDERS

"Ik heb twee moeders en twee vaders. Mijn moeders hadden afwisselend periodes waarin ze meer werkten of meer thuis waren. Ik zei 'mama' tegen de moeder die het meeste thuis was in die periode, degene die het meeste werkte noemde ik dan bij de voornaam. Mijn vaders noem ik nooit 'papa', maar altijd bij hun voornamen. Ik zie ze twee keer per jaar en skype veel met mijn biologische vader. Mijn broer is van dezelfde vader en dezelfde moeder. Ik zag altijd wel verschil met andere gezinnen. Dan dacht ik: 'Dat is gek, jullie hebben één vader en één moeder minder en ze wonen bij elkaar.' Ik krijg nooit rare opmerkingen. Mensen die ik leer kennen zijn er niet aan gewend, maar dat boeit me niet, want we zijn gewoon aan het rondhangen. Er wordt wel eens gevraagd of ik mijn vaders niet mis, maar voor mij is het gewoon normaal zo, ik denk er niet eens aan. Dan zeg ik: ik vind het raar dat jullie maar één vader en één moeder hebben. Als lesbische stellen voor een onbekende donor kiezen, is dat hun keuze, maar ik vind het wel jammer voor de kinderen dat ze niet weten wie hun echte vader is. Mijn ene moeder is wat voorzichtig, maar de andere doet wel spectaculairdere dingen. Maar ze wil niet bungeejumpen, parachutespringen of paragliden. We waren een keer aan het wandelen bij een gletsjer in Noorwegen. Mirjam durfde niet over een brug zonder leuningen en bleef achter. Mijn broer bleef bij haar. Ik ging met mijn andere moeder verder, tot we bij een buis over een smalle rivier kwamen. Dat was helemaal niet eng, maar toch durfde mijn moeder niet verder. Het zou *awesome* geweest zijn als mijn vader er bij geweest zou zijn, dan waren we doorgelopen naar de gletsjer. Ik was heel boos op mijn moeder. Ik sport veel en hou van gamen. Ik speel vaak Warframe online, maar daar zit geen leuke muziek bij. Dan zet ik mijn koptelefoon op met metalmuziek. Mijn moeders hebben een afschuwelijke muzieksmaak, van die spirituele zen-yoga muziek. Als ze dat opzetten, ga ik naar mijn kamer. Zij lopen trouwens ook weg voor mijn muziek."

"Heb ik twee moeders, heb ik aan allebei niets op het gebied van make-up: ze weten niet eens wat stripers zijn!"

LEAH (13)
HEEFT TWEE MOEDERS EN EEN BROER

"Ik lijk meer op Paulien, mijn niet-biologische moeder. Ik heb blauwe ogen en niet het donkere haar van mijn biologische moeder. Ik heb ook Pauliens creativiteit en we hebben ons avondritueel samen. Dan gaan we met een bakje yoghurt en een kop thee op de bank zitten voor de televisie. Ik ben verslaafd aan nagellak, ik heb 435 potjes. Ik mis geen 'man in huis'. Judith stoeit en timmert en is meer de 'mannelijke' moeder. Ik vind het wel jammer dat ik geen zus heb. Aan mijn moeders heb ik helemaal niets op het gebied van mode en make-up, ik moet altijd hún nagels lakken. Mijn biologische moeder draagt een blouse over de broek, en lelijke schoenen met dikke hakken en geen skinny jeans. En ze heeft maar één gaatje in haar oor. En dan heb ik ook nog een broertje met een dícht vest. Gelukkig kan ik hem wel goed verkleden als meisje. Tegen mijn vader zeg ik geen 'papa', want hij heeft nooit voor me gezorgd, dus vind ik dat niet nodig, ik noem hem gewoon bij zijn voornaam. Ik zie hem niet vaak, en ik heb er ook nooit gelogeerd, maar ik ben wel blij dat ik hem ken, dat ik altijd heb geweten wie mijn vader was. Ergens in mijn kamer heb ik een foto van hem liggen, dat hij mij als pasgeboren baby in zijn armen houdt. Vroeger vroegen kinderen vaak waar ik dan vandaan kwam. Eén jongen vroeg het elke maand, dan zei ik: 'Weet je het nou nog niet?' Ik heb het allemaal wel duizend keer moeten vertellen, dat is wel een beetje vervelend. Vooral op vakantie is het lastig om uit te leggen: in een andere taal en het is daar ook minder gewoon dan in Nederland." Leahs tip aan homo's en lesbo's die kinderen willen: "Praat overal altijd open over met je kinderen, het geluk van het kind is heel belangrijk." ◄